

Lug gemis se d.

I.

Übhel küllamehhel olli üks weike terrane pöeg, kes ei olnud wannem kui kahheksa aastat, et jo haffas issa lambaid sure holega karjas hoidma. Olli omma karjaga übhel pával faunis kaugel külast õrra sanud siis kui raske mürristaminne tousis. Taew sai peagi ni musta pilvrega kaetud, et pimme olli kui kest ð aial. Waitne osi ümberringi; ei pu lehte ligus; ükski metsa ellajas ei annud suggugi heált; ei seäsed mängind ennam, ja iega hing nähti sedda tullevat rasket mürristamist hirmuga vdata. Poisi lambad ollid ennast tungil kõrko aianud, Pead siissepiddi. Karja koer pistis ninna poisi fue alla. Lapse südda wärises ka. Kui nüüd mustast pilvest tulline wálkoldomist sai, nenda et Ma wabbises, kissendas pois ja húdis: „armas eideke,

armas eideke! et jooske omma waese Hanuse ja lammastele appi.” Selle kissendas misse pedale olli nenda náhha nago lambad ollid ka märko wótnud seest, et pois ei jáksand ennam hoida egaa kahjo eest warjutada. Eddal náhhes sai hábbi poissi pedale temina fartsikko mele párrast. Tüslatas ennese mele neid sanno, mis olli tihiti emma suust kuulnud, et wagaad innimesed ei ellades mitte üllemast abbiist ilma ei olle, waid et Jumala fässö peále head inglid allati abbiks nende ümber on. Gest läks poissi südda jálle tuggewaks. Üstus findla melega lammaste wasto, torius neid ja käskis koera temma ammetis olla. Kui lambad nüüd nago arro said seest, et noorel karjatsel ei olnud ennam hirmo, siis jáid rahholiste seisda ja ei kippund ennam laiale joosksda, ka siis mitte kui wálkoldominne üht vuud otse nende körwas purruks aias. Peagi mürristaminne olli ülledänud ja üks wågga illus wikkeraat rõmustas poissi süd-